

העם

על הוסיס ועל הנפלאות

זאורם של נרות הנוכה,

ייחודי אזרחי ישראל

לחידוש מעשי הניסים

מרכבות בתים בישראל, בהם הודלקו השבוע נרות הנוכה, בקעו צלילי שירי הנוכה. זימרו, "על הניסים ועל הנפלאות אשר חוללו המכבים" ותמהו על מה שהולל את הניסים והנפלאות המתרחשים בעצם ימים אלה בירת-הדבש המצריישראלית.

קצב המאורעות היה מהיר מכדי לקלטים ולעכלם. עתונאים ישראלים הגיעו לקאהיר בטיסות ישירות כמעט בדרכונים ישראלים, שיגרו דיווחים נלהבים על קבלות-הפנים הלהטות בהן הם זוכים ועל ההתלהבות נוכח סיכויי השלום בקרב המוני העם המצריים.

שיחות טלפון, טלקסים וצילומי רדיו-טלגראף התעופפו בקצב מהיר בין קאהיר וירושלים. ועידת מדינות הסירוב הערי-ביות, שהתכנסה בטריפולי במטרה לטרפד את יוזמת השלום של הנשיא המצרי, הסי-תיימה במחלוקת וללא הדים של ממש. מצריים עצמה ניתקה את יחסיה עם מדינות הסירוב וגרמה היה במבט שטחי כי היא צועדת לקראת הסכם שלום נפרד עם ישר-אל, בעוד מנהיגות ישראל עצמה מתעקשת למנוע מחלוקת ופירוד בעולם הערבי.

בלונדון התקבל ראש-הממשלה מנחם בגין בהמלומות ולבביות מפתיעות. רומניה הקומוניסטית ביקשה להדק את יחסי ה- מסחר והתיירות שלה עם ישראל, מזה שנים רבות, מאז הניצחון במלחמת ששת-הימים, לא פרח מעמדה של ישראל בוויה הבינלאומית כפי שפרח השבוע. למי שלא היה מוכן להצטרף לדעתה של גאולה כהן כי התמורה התחוללה רק בגלל עלייתו של מנחם בגין לשלטון, נראו ההתרחשויות המפתיעות כמעשה ניסים ונפלאות.

אולם הנס עדיין היה רחוק וישראל היתה זקוקה לו עתה יותר אשר אי-פעם. כי בשיקול מפוכח יכול רק נס למנוע את החמצת ההזדמנות הבלתי חוזרת שנקרתה באורח פלאי כמעט לישראל.

וכשברכו אזרחי ישראל השנה על נרות הנוכה את זה, "שעשה ניסים לאבותינו", הם ייחלו יותר מאשר אי פעם בעבר הקרוב שהנס יתרחש שוב בזמן הזה.

ראש-הממשלה

ספקות כפולה

מה הפיז את

מנחם בגין למושב

בעת ביקורו בלונדון?

את ביקורו הממלכתי בבריטניה החל ראש-הממשלה בגל צולעת וסיים אותו בקיבה מקולקלת. אבל לא קבלת-הפנים בה זכה בלונדון היא שגרמה לכך.

נהפוך הוא. קשה היה לצפות לקבלת פנים חמה ולבבית מזון, בה קיבלו ראש-ממשלת בריטניה, גיימס קאהאן ורעייתו, את עליוה ומנחם בגין, לונדון הערפילית והקרה האירה פניה למי שהיה מאז מיל-חמת השיחרור בחיילי המנדט הבריטי פרסונה נון גראטה בבריטניה.

היתה זו הוכחה נוספת לכך כי הזמן והמציאות המשתנה יש בהם כדי למחוק את משקעי-העבר, מרים עד כמה שיהיו. מי שנחשב בעבר כטרוריסט ואחראי לי-מותם של אנשים חפים מפשע תוך מילחמת שיחרור מחתרית, התקבל בכבוד המגיע לראש מדינה ריבונית, מבלי שיוזכרו לו את עברו.

"מידים... מידים... מידים..." לרגי עיים נדמה כי בגין לומד במהירות את הלקח. בראיון שערכה עמו הטלוויזיה הבריטית נדמה היה כאילו התרככה עמדתו לגבי הבעיה הפלסטינית. לראשונה היה מוכן, כאילו, להבדיל בין ערבים ישראליים וערבים פלסטינים. הוא הכיר, כביכול בי-

עדינה בגין (משמאל) עם גב' קאהאן

— העיקר הבריאות

הרעלת הקיבה, על פי הודעת הרופאים, ממנה סבל מנחם בגין, העיבה על הישגי הביקור. תשומת הלב הכללית הוסטה לי-עבר בריאותו הרופפת של ראש-הממשלה. ההסבר כי דווקא הוא, מקרב עשרות אנ-שים שסעדו יחד עמו את אותה ארוחה, קילקל את קיבתו, התקבלה בספקנות. גרמה להפרחת גלים של גיוחשים מדאיגים. קשה היה להעריך מה גרם לדאגה גדו-

קיומה של בעיה הקשורה ליישות הפלס-טינית, ובצורך לפותרה. "תנו לנו זמן," אמר בגין. אבל כמו שאמר הוא עצמו בראיון לגבי מנחם כמו, "גמישות" ו"מחווה" אלה היו רק, "מילים... מילים... מילים..." בסופו של דבר, ערב נפילתו למשכב, חזר על ההת-נגדות המוצהרת הנושנה להקמתה של מדינה פלסטינית.

מנחם בגין וגיימס קאהאן בלונדון

— לעזאזל הישות

לה יותר: הספקנות לגבי מצב בריאותו של בגין, או לגבי נכונותו להתרכך ולחזור בו מהעמדות הנוקשות בהן הוא מתבצר.

טלוויזיה

צנזורה פוליטית

איסור השר המר לשרר את

הכתבות מקאהיר מזכיר

את ימי בן-גוריון

"חזרנו לימים של טדי קולק", טען אחד מעובדי מחלקת החדשות של הטלוויזיה, באחת הישיבות הסוערות ביותר של ה- מחלקה שנערכו בשנים האחרונות. בעת ששימש כמנכ"ל מישרד ראש-הממשלה, נודע קולק בהתערבותו בשידורי קול-ישראל, לעיתים על-פי הוראות ראש-הממ-שלה שלה דאז דויד בן-גוריון ולעיתים ביוזמתו האישית, והפך על-ידי כך את תחנת-הרדיו הישראלית התחנה המצונזרת ביותר במיזרח-התיכון.

מה שהרתיע את הרונות בטלוויזיה היה הוראת שר החינוך והתרבות, הממונה על חוק רשות השידור, שלא לשדר אף כתי-בה של אהוד יערי ואלכס גלעד, כתבי הרשות שהגיעו ביום החמישי האחרון למצריים.

כמו עיתונאים רבים גילו גם שניים אלה יוזמה, ויצאו לקאהיר דרך אירופה. הם התקבלו בבירת-מצריים על-ידי השל-טונות ועמיתיהם מהטלוויזיה המצרית בי-זרועות פתוחות. צוות צלמי פילם מצריים הועמד לרשותם, אולפני הטלוויזיה המצ-רית נפתחו לפניהם ומהנדסי-תיקשורת עשו מאמצים עליונים כדי לאפשר להם להעביר את כתבותיהם באמצעות שני לוויינים. ביום הראשון האחרון הגיעה כתבתם הראשונה של השניים לארץ. הי-שימחה בבניין הטלוויזיה היתה גדולה, עד לאותו רגע שבו הגיעה ההוראה של השר ובלוון המר לוועד-המנהל, שלא לשר-דר כל כתבה של השניים.

בירכת הוועד, אחרי הכעס הראי-שני, הוציא להשביט את שידורי החד-שות כללל, באה ההתפכחות. ועד פנימי שמינו אנשי החדשות, שימעון ססלר, יעל חן וצבי גורן, אשר בדק את התערבותו של השר, למד את חוק רשות השידור והגיע למסקנה כי מותר היה לשר לדרוש מהוועד-המנהל לאפשר לו לפסול את הי-כתבו מקאהיר, המר עצמו התגונן: "מה אתם רוצים ממני? זו בכלל לא היתה יוז-מה שלי." מאוחר יותר יתברר, כי שר החוץ משה דיין רתח מכעס כאשר נודע לו על נסיעתם ה"פרטינאנית" של יערי וגלעדי לקאהיר, ללא אישורו, והוא שי-דרש מהממשלה להפעיל את סמכויות שר החינוך ולאסור שידור כל חומר של הי-שניים.

אנשי הטלוויזיה הבינו, כי יש להבחין בין שתי שאלות יסודיות בפרשה. האחת: אם עברו שני העיתונאים, שהם גם עובדי-מדינה, על חוקים או תקנות לכך שיצאו בראשונה: אם אומנם היה צורך להעניש אותם ואת הציבור על-ידי צנזורה פולי-טית, אחרי שההישג העיתונאי כבר הושג. לגבי עצם נסיעתם של השניים יגשו ראשי הטלוויזיה לטעון, כי הם נסעו שלא באישורם.

טענה זו נשמעה תמוחה למדי: שלושת אנשי המפתח ברשות — המנכ"ל יצחק ליבני, מנהל הטלוויזיה ארנון צוקרמן ומנהל מחלקת החדשות חיים יבין — נתנו את ברכתם לשיניים. גם את כרטיסי-

הוציאות בשוק

הבורסה

נקודות ולא לאכזב את המשקיעים שנתנו בו אמון. הרמה של 420 נקודות היא הרמה בה מכר הבנק בשעתו את המניות לציבור.

המהמרים שבין המשקיעים יכולים עתה לנצל הזדמ-נויות ולרכוש מציאות בשוק.

לדוגמא: מניות בנק "טפחות" ירדו משער של 800 נקודות ל-570; "עלית" ל-350, שהוא שער נמוך ממחיר ההנפקה, (410). מניות אופציות ב' של, "בנק המזרחי" ירדו בכי-50%, מ-600 נקודות ל-336. "פרוטארום" מתחת ל-150, "פולגת" אל מתחת למחיר ההנפקה.

על המשקיע להזהר ולא לנעת, גם במחירים הנמוכים, במניות הבנקים שהוכיחו כי אין להם כל כוונה לדאוג או לתמוך במשקיע הסולידו שרכש את מניותיהם בתום לב מתוך אמונה כי, "הבנקים אינם יכולים ליפול."

הממולת בבורסה, שגרמה לירידות שערים בכל סוגי המניות שבועות האחרונים, הינה תוצאה ישירה של פעילות הבנקים, וביחוד, "בנק לאומי לישראל" שבמשך החודש האחרון ניהל מאבק פומבי, באמצעות מודעות בעתונים ויריעות מכונות המדורים הכלכליים, שנועדו להזהיר את הציבור מפני הסכנה שבהשקעה במניות.

"בנק לאומי" ניצל את ההזדמנות כדי למכור לציבור המשקיעים את מלאי איגרות-החוב הצמודות שהצטברו אצלו כאבן שאין לה הפוכין, ונציגיו החלו רוכשים במרץ רב את המניות שהוצעו למכרה במחירים נמוכים. פעילותו של הבנק הלאומי לא היתה שונה מזו של הספקולאנט המצוי.

יש לשבח את, "בנק הפועלים", שהיה הבנק היחיד שי-החליט לא להניח לשערי מניותיו לרדת מתחת ל-420